

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/60/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118347247
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6118347247.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členov senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČ: 24785199, zastúpenej splnomocnenkyňou: ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., Eliščino nábřeží 280/23, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČ: 01435400, konajúcej v Slovenskej republike prostredníctvom ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, Námestie sv. Egídia 42/97, 058 01 Poprad, IČO: 47255773, proti žalovanej: E. R., nar. X. R. XXXX, trvalo bytom P.-I., t. č. v Ústave na výkon väzby Bratislava, o zaplatenie 310 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 30. júna 2020 č. k. 21Csp/12/2019-94, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach o úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 310 eur od 17.12.2016 do zaplatenia, o lehote na plnenie a o náhrade trov prvoinštančného konania potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 310 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 310 eur od 17.12.2016 do zaplatenia, do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 219 ods. 3, § 297 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1, 6 a 9 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom k 20.8.2014); § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, v znení účinnom k 20.8.2014) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z..

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica, postúpenou súdu prvej inštancie (OS Piešťany) dňa 21.2.2019 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 310 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 310 eur od 17.12.2016 do zaplatenia a náhradu trov konania.

Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že spoločnosť Provident Financial, s.r.o., IČO: 35 805 731, so sídlom Mlynské nivy 49, Bratislava, uzatvorila so žalovanou dňa 20.8.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 609887477 (ďalej len ako úverová zmluva), na základe ktorej poskytla žalovanej pôžičku vo výške 800 eur. Žalovaná sa zaviazala splácať pôžičku v pravidelných týždenných splátkach po dobu 60 týždňov, pričom prvá splátka bola splatná 7. kalendárny deň po poskytnutí peňažných prostriedkov,

čiže 20. kalendárny deň po podpísaní úverovej zmluvy, t.j. 9.9.2014 a posledná splátka bola splatná dňa 3.11.2015. Žalovaná sa za poskytnutie úveru zaviazala uhradiť náklady v celkovej sume 252,54 eur, ktoré zahŕňajú zmluvný úrok (vo výške, ktorá je vyjadrená v orámovanej časti úverovej zmluvy, strana č. 1) a poplatok za garantovanú službu (taktiež vo výške, ktorá je vyjadrená v orámovanej časti úverovej zmluvy, strana č. 1), ktorý zahŕňa najmä: telefonické upozornenie na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa úverovej zmluvy, možnosť požiadať o podporu a poskytnutie informácií prostredníctvom zákazníckej telefonickej linky 0850111104 a kontaktných centier na pobočkách Providentu, ktoré sú zákazníkovi k dispozícii v úradných hodinách uvedených na webovej adrese www.provident.sk, a to v súvislosti s poskytovaním informácií o úvere a právach a povinnostiach zákazníka podľa tejto úverovej zmluvy, možnosť získať duplikáty dokumentov v súvislosti s úverovou zmluvou v prípade ich straty alebo poškodenia, možnosť získať Kartu splátok, ako pomôcku na vedenie záznamov o platbách podľa tejto úverovej zmluvy, záväzok Providentu zdržať sa uplatnenia nároku na nezaplatenú časť dlžnej sumy v dedičskom konaní ak dôjde k smrti zákazníka. Pôžička bola žalovanej poskytnutá bezhotovostným prevodom na účet, ktorý žalovaná uviedla. Spoločnosť Provident tiež uzatvorila so žalovanou dňa 20.8.2014 Zmluvu o dobrovoľnej doplnkovej službe zabezpečení splátok úveru/Zmluvu o zabezpečení splátok úveru (ďalej len ako zmluva o zabezpečení), na základe ktorej sa spoločnosť zaviazala poskytnúť žalovanej službu špecifikovanú v čl. 1.1 uvedenej zmluvy, za ktorú sa žalovaná zaviazala uhradiť sumu, ktorá bola priamo úmerná počtu splátok tak, aby pokryla náklady pohonných hmôt a čas obchodného zástupcu. V tomto prípade bola táto odmena zjednaná na sumu vo výške 412 eur. Túto sumu sa žalobkyňa rozhodla neuplatňovať. Celková čiastka, ktorú sa žalovaná zaviazala uhradiť tak činila 1 464,54 eur (istina vo výške 800 eur a poplatok za garantovanú službu je vyjadrený fixnou čiastkou po celé obdobie trvania úveru vo výške 252,54 eur a čiastka za zabezpečenie splátok úveru vo výške 412 eur). Celkovú čiastku vo výške 1 464,54 eur sa žalovaná zaviazala uhradiť v 60 týždenných splátkach vo výške 24,41 eur. Žalovaná uhradila spoločnosti 490 eur a teda uhradila riadne len 20 splátok, pričom na 21. splátku uhradila len 21 eur. Presné dátumy a výšky splátok vyplývajú z platobnej histórie. Hodnota pohľadávky činila 974,54 eur (1 464,54 eur - 490 eur), žalobkyňa si však uplatňuje len istinu vo výške 310 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 17.12.2016 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalovaná sa k žalobe a k listinným dôkazom nevyjadрила.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého dňa 20.8.2014 uzavreli právna predchodkyňa žalovanej - spoločnosť Provident Financial, s.r.o., a žalovaná úverovú zmluvu, na základe ktorej sa spoločnosť zaviazala poskytnúť žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 800 eur a žalovaná sa zaviazala splácať úver v 60 splátkach vo výške 17,55 eur týždenne, pričom výška poslednej splátky bude vo výške 17,09 eur, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola v zmluve uvedená vo výške 1.052,54 eur, RPMN bola dohodnutá vo výške 63,42 %, priemerná RPMN 44,06%, lehota splatnosti 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy bol uvedený ako siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia úverovej zmluvy. V úverovej zmluve je ďalej uvedené, že spoločnosť prevedie celú čiastku úveru na bankový účet žalovanej vedený v banke alebo pobočke zahraničnej banky v Slovenskej republike najneskôr 13. kalendárny deň odo dňa uzavretia úverovej zmluvy. Splatnosť prvej splátky potom nastáva 20. kalendárny deň po dni uzavretia úverovej zmluvy, pričom splátka sa považuje za uhradenú dňom pripísania na bankový účet spoločnosti. Na druhej strane úverovej zmluvy sú drobným písmom uvedené zmluvné podmienky, ktoré nie sú podpísané zmluvnými stranami. Dňa 20.8.2014 uzavreli spoločnosť a žalovaná zmluvu o zabezpečení, na základe ktorej sa spoločnosť zaviazala poskytnúť žalovanej službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý bol žalovanej poskytnutý na základe úverovej zmluvy. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť za poskytnutie tejto služby spoločnosti odmenu v celkovej výške 412 eur, ktorú sa zaviazala splácať v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach vo výške 6,86 eur a poslednú splátku vo výške 7,26 eur. Z kópie oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016 súd zistil, že pohľadávka, ktorá je predmetom tohto sporu bola Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2016 postúpená zo spoločnosti na žalobkyňu. Predžalobnou výzvou z 18.9.2018 žalobkyňa vyzvala žalovanú na zaplatenie celkovej dlžnej sumy vo výške 1.003,13 eur, v ktorej sume je zahrnutý aj zákonný úrok z omeškania. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaná zaplatila splátky v celkovej výške 490 eur.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyne ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 800 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 60 týždenných splátkach po 17,55 eur, poslednú splátku vo výške 17,09 eur s tým, že splatnosť prvej splátky nastala 20. kalendárny deň po uzavretí úverovej zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky a konečným dňom splatnosti úveru a dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej

splátky, ktorým je 7. deň 60. týždňa po dni uzavretia úverovej zmluvy. Žalovaná sa pre nesplácanie úveru riadne a včas dostala do omeškania, pričom uhradila splátky len vo výške 490 eur. Predžalobnou výzvou z 18.9.2018 žalobkyňa vyzvala žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy do 1.10.2018. Žalovaná však dlžnú sumu vo výške 310 eur, ktorá pozostáva z nezaplatených splátok (800 eur/výška úveru - 490 eur/uhradené splátky), neuhradila a preto ju súd na jej zaplatenie zaviazal spolu so zákonným úrokom z omeškania z tejto dlžnej sumy od 17.12.2016 (t.j. odo dňa nasledujúceho po dni postúpenia pohľadávky) do zaplatenia.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a plným úspechom žalobkyne v spore, ktorej vznikol nárok na plnú náhradu trov konania potrebných na účelné uplatnenie svojho nároku voči žalovanej.

2. Proti tomuto rozsudku v časti týkajúcej sa úroku z omeškania, lehoty na plnenie a náhrady trov konania podala včas odvolanie žalovaná, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti zamietnutím žaloby v časti o úrokoch z omeškania, nepriznaním náhrady trov konania žalobkyňi a povolením žalovanej uhradiť dlh v splátkach.

Nesúhlasila s uhradením úroku z omeškania ani náhrady trov konania, nakoľko ju nikto nekontaktoval za účelom informovania o dlžnej sume a jej následnej úhrade, keďže dovtedy riadne splátky hradila, ani telefonicky, ani formou e-mailu a taktiež jej nebola doručená ani žiadna výzva na úhradu. Nemala informáciu akú sumu dlží spoločnosti Provident a najmä v tom období a ani teraz nemala prostriedky na úhradu kvôli zlým životným podmienkam. Dlžnú sumu uvedenú v odôvodnení 310 eur je ochotná uhradiť formou nasledujúceho splátkového kalendára, ktorý navrhla: 20.12.2020 - 15 eur, 20.1.2021 - 15 eur, 20.2.2021 - 20 eur, 20.3.2021 - 20 eur, 20.4.2021 - 20 eur, 20.5.2021 - 20 eur, 20.6.2021 - 30 eur, 20.7.2021 - 30 eur, 20.8.2021 - 30 eur, 20.9.2021 - 30 eur, 20.10.2021 - 30 eur, 20.11.2021 - 30 eur, 20.12.2021 - 20 eur. Rozhodnutie považuje za nesprávne.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej vyjadrila tak, že navrhla odvolanie zamietnuť. Dôvodila, že napadnutý rozsudok je dôvodný a zákonný a nie je relevantný dôvod na jeho zmenu v zmysle odvolania žalovanej. Bola názoru, že za situácie, keď dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, ktorý sa stal splatným, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť minimálne zákonné úroky z omeškania, ktoré sú zákonom predpokladanou sankciou pre nedôsledného dlžníka. Tieto peňažné prostriedky sú vlastne protihodnotou za to, že nimi dlžník ďalej disponuje bez právneho podkladu, pričom zmluvné svoje povinnosti porušil a preto je nespravodlivé aby z tohto porušenia povinností mohol profitovať, resp. byť bez sankcie.

Náhradu trov konania považuje za nevyhnutnú súčasť uplatneného nároku, pretože predstavujú náhradu vynaložených nákladov žalobkyňou vynaložených k dosiahnutiu svojho nároku, pretože dlžník si neplnil svoje povinnosti. S ohľadom na sociálnu situáciu žalovanej nemala žalobkyňa výhrady, aby súd určil povinnosť plnenia v primeraných splátkach.

Žalovaný nárok je založený na oprávnenom nároku veriteľa dožadovať sa vrátenia poskytnutej veci povinným, t. j. v tomto prípade finančných prostriedkov, v ktorej súvislosti citovala žalobkyňa z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016. Princíp vrátenia poskytnutej veci je pritom základným princípom na úrovni elementárnej spravodlivosti. Okrem iného, právny poriadok predpokladá aj dobromyseľnosť pri snahe získať, resp. zväčšiť, svoj majetok, avšak v tomto prípade je reálna situácia, kde žalovaná nevrátila ani len istinu, t. j. požičanú vec, pričom vrátiť (akúkoľvek) vec vlastníkovi je aj vyjadrením predpokladu dôvery v rámci súčasných spoločenských a ekonomických vzťahov.

Vo zvyšku považuje tvrdenia žalovanej za účelové a zovšeobecňujúce tvrdenia bez predložených dôkazov, ktoré nemajú relevantný význam pre merito sporu, možno aj s cieľom minimalizovať svoju povinnosť vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. V ostatnom sa pridžala svojich predošlých stanovísk a priložených dôkazov a odmietala tvrdenia uvedené v odvolaní.

Poukázala na to, že žalovaná strana nerozporuje ani uzatvorenie zmluvy s pôvodným veriteľom ani prijatie finančného plnenia zo strany pôvodného veriteľa.

4. Žalovaná sa už k vyjadreniu žalobkyne nevyjadrila.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach

v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasíť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veľa druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

6. Odvolateľka súhlasila s rozsudkom súdu prvej inštancie vo vzťahu k istine 310 eur, v tejto časti rozsudok nenapadla odvolaním.

Odvolaním však napadla rozsudok v časti o príslušenstve tejto istiny, teda v časti o úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 310 eur od 17.12.2016 do zaplatenia. V odvolaní uviedla iba to, že nesúhlasí s uhradením úroku z omeškania ani náhrady trov konania, nakoľko ju nikto nekontaktoval za účelom informovania o dlžnej sume a jej následnej úhrade, keďže dovtedy riadne splátky hradila, ani telefonicky, ani formou e-mailu a taktiež jej nebola doručená ani žiadna výzva na úhradu, nemala informáciu akú sumu dlží spoločnosti Provident a najmä v tom období a ani teraz nemala prostriedky na úhradu kvôli zlým životným podmienkam.

Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovanou ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy. V konaní bolo nesporné, že zmluvný vzťah medzi stranami konania, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, ako i spotrebiteľského úveru.

Žalovaná neuviedla okrem svojich zlých životných podmienok žiadne relevantné námietky voči rozhodnutiu v časti o úrokoch z omeškania. Odvolací súd je názoru, že ani prípadná preukázaná platobná neschopnosť (či už zavinená alebo nezavinená) nemá za následok zánik povinnosti plniť a otázka vymoženía prisúdeného plnenia spôsobom pre budúceho povinného únosným je otázkou majúcou sa riešiť až v exekučnom konaní (ktorým konanie v prejednávanej veci nie je). Pokiaľ šlo o úroky z omeškania, z ustanovenia § 517 ods. 2 O. z., citovaného už v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, celkom jednoznačne vyplýva vznik práva veriteľa požadovať v prípade omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu popri samotnom plnení (tzv. istine) aj úroky z omeškania.

Vo vzťahu k námietke odvolateľky o jej nekontaktovaní za účelom informovania o dlžnej sume a jej následnej úhrade a nedoručení jej žiadnej výzvy na úhradu, odvolací súd uvádza, že jednak odvolateľka neuviedla z čoho by mala vyplývať povinnosť žalobkyne ju kontaktovať a vyzývať, pokiaľ tu bola zmluva so stanovenými platobnými podmienkami, v zmysle ktorých aj žalovaná plnila 20 splátok a čiastočne aj 21. splátku, a tiež boli spolu so žalobou predložené aj listiny adresované žalovanej, a to Predžalobná výzva žalobkyne z 18.9.2018 (s podacím hárkom o odoslaní 20.9.2018), Oznámenie spoločnosti Provident Financial s.r.o. o postúpení pohľadávky zo 16.12.2016 (s podacím hárkom o odoslaní 29.12.2016), ktorých doručenie žalovaná nezospornila v konaní pred súdom prvej inštancie, a z ktorých vyplývala výška dlžnej sumy, výzva na jej úhradu, aj číslo účtu, na ktorý mala byť dlžná suma uhradená. Preto odvolací súd jej tvrdenia považoval za účelové v snahe oddialiť splnenie povinnosti a bol názoru, že žalovaná neuviedla nič relevantné, čo by spochybnilo správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o úroku z omeškania.

Čo sa týka výšky úrokov z omeškania, súd prvej inštancie správne aplikoval § 517 ods. 2 O. z. v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Vzhľadom na to, že v danom prípade záväzkový vzťah medzi stranami vznikol uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 20.8.2014, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania žalovaného s plnením celého peňažného dlhu, tiež platná ku dňu omeškania s plnením prvej nezaplatennej splátky bola 0,05%, tak žalobkyňou uplatnená úroková sadzba úrokov z omeškania vo výške 5% ročne nepresahuje zákonom stanovenú výšku. Uloženie povinnosti žalovanej

zaplatiť (okrem tzv. istiny v sume 310 eur) úroky z omeškania (žalobkyňou uplatnené iba odo dňa nasledujúceho po postúpení jej pohľadávky), bolo preto správnym a odvolací súd v takejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

7. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP: (3) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. (4) Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Z ostatne citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad išlo aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote a na každú výnimku z pravidla musia existovať dôvody, ktoré výnimky je v prípade rozhodovania potrebné riadne odôvodniť, čo platí pre odôvodňovanie rozhodnutia sa či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určovanie ich výšky a podmienok ich zročnosti.

Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu (spravidla aj vrátane príslušenstva) i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcom nanajvýš nepatrne), a to i pri pominutí okolností získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

Súd prvej inštancie určil lehotu na plnenie 3 dni od právoplatnosti rozsudku, teda zákonnú lehotu na plnenie.

Žalovaná odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti lehoty plnenia, s návrhom na jeho zmenu povolením jej uhradiť dlh 310 eur v splátkach: 20.12.2020 - 15 eur, 20.1.2021 - 15 eur, 20.2.2021 - 20 eur, 20.3.2021 - 20 eur, 20.4.2021 - 20 eur, 20.5.2021 - 20 eur, 20.6.2021 - 30 eur, 20.7.2021 - 30 eur, 20.8.2021 - 30 eur, 20.9.2021 - 30 eur, 20.10.2021 - 30 eur, 20.11.2021 - 30 eur, 20.12.2021 - 20 eur. Dôvodila iba všeobecne nedostatkom finančných prostriedkov a zlými životnými podmienkami.

V prejednávanej veci by síce malo určitý význam, ak by žalovaná (majúca splniť povinnosť) nedisponovala takým príjmom alebo úsporami, pri ktorých by bolo možné očakávať zaplatenie rozsudkom prisudzovanej sumy (zaťažujúcej stranu, o ktorej tu je reč) naraz bez rizika ohrozenia vlastnej výživy, prihliadanie na tento aspekt bez ďalšieho by však z výnimky uvedenej v zákone (z výhody splátok) urobilo pravidlo, ktorý úmysel zákonodarca nepochybne nemal.

Výška sumy priznanej rozsudkom súdu prvej inštancie 310 eur (žalovaná žiadala splátky iba vo vzťahu k istine), by pri rešpektovaní vyššie priblíženého pravidla o rozložiteľnosti splátok najviac na tri roky odôvodňovala výšku splátky 8,61 eur mesačne (310:36), teda i nižšiu ako navrhovala žalovaná, avšak žalovaná odôvodňovala povolenie splátok iba všeobecne nedostatkom finančných prostriedkov a zlými životnými podmienkami, neposkytla žiadne konkrétne tvrdenia (napr. o jej sociálnej a rodinnej situácii, zdravotnom stave, výške príjmov, výdavkov, úspor, o jej majetku a pod.), nenavrhol ani nepredložila žiadny dôkaz o jej nepriaznivej finančnej situácii, tiež sa z obsahu spisu nepodáva, že by od podania žaloby (4.10.2018) alebo od vydania rozsudku súdu prvej inštancie (30.6.2020) splnila dlh, čo aj len čiastočne. Od podania žaloby do dňa rozhodovania odvolacieho súdu uplynulo 32 mesiacov, čím žalovaná získala nespornú výhodu (odkladu zaplatenia dlžnej sumy).

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že princípu vyváženej ochrany práv oboch strán sporu i so zreteľom k okolnostiam vlastným tejto konkrétnej veci (s prihliadnutím k tomu, že žalovaná od podania žaloby neuhradila dlh ani čiastočne, bez možnosti prihliadnutia k sociálnej situácii žalovanej, ktorá v tomto smere neposkytla žiadne tvrdenia ani dôkazy, ani návrhy dôkazov) zodpovedá zákonná lehota na plnenie 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd, riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty plnenia podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov prvoinštančného konania, ktoré odvolateľka napadla taktiež svojim odvolaním, uviedla, že ju nikto nekontaktoval za účelom informovania o dlžnej sume a jej následnej úhrade, keďže dovtedy riadne splátky hradila, ani telefonicky, ani formou e-mailu a taktiež jej

nebola doručená ani žiadna výzva na úhradu, nemala informáciu akú sumu dlží spoločnosti Provident a najmä v tom období a ani teraz nemala prostriedky na úhradu kvôli zlým životným podmienkam.

Žalovaná teda neuviedla okrem svojich zlých životných podmienok žiadne relevantné námietky voči rozhodnutiu ani v časti o trovách prvoinštančného konania. Odvolací súd je (rovnako ako tu už uviedol pri úrokoch z omeškania) názoru, že ani prípadná preukázaná platobná neschopnosť (či už zavinená alebo nezavinená) nemá za následok zánik povinnosti plniť a otázka vymoženia prisúdeného plnenia (vrátane priznanej náhrady trov konania) spôsobom pre budúceho povinného únosným je otázkou majúcou sa riešiť až v exekučnom konaní (ktorým konanie v prejednávanej veci nie je).

Vo vzťahu k námietke odvolateľky o jej nekontaktovaní za účelom informovania o dlžnej sume a jej následnej úhrade a nedoručení jej žiadnej výzvy na úhradu, odvolací súd opätovne uvádza, že jednak odvolateľka neuviedla z čoho by mala vyplývať povinnosť žalobkyne ju kontaktovať a vyzývať, pokiaľ tu bola zmluva so stanovenými platobnými podmienkami, v zmysle ktorých aj žalovaná plnila 20 splátok a čiastočne aj 21. splátku, a tiež boli spolu so žalobou predložené aj listiny adresované žalovanej, a to Predžalobná výzva žalobkyne z 18.9.2018 (s podacím hárkom o odoslaní 20.9.2018), Oznámenie spoločnosti Provident Financial s.r.o. o postúpení pohľadávky zo 16.12.2016 (s podacím hárkom o odoslaní 29.12.2016), ktorých doručenie žalovaná nezospornila v konaní pred súdom prvej inštancie, a z ktorých vyplývala výška dlžnej sumy, výzva na jej úhradu, aj číslo účtu, na ktorý mala byť dlžná suma uhradená. Preto odvolací súd jej tvrdenia považoval za účelové v snahe oddialiť splnenie povinnosti a bol názoru, že žalovaná neuviedla nič relevantné, čo by spochybnilo správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov prvoinštančného konania.

Vzhľadom na plný úspech žalobkyne v spore súd prvej inštancie správne postupoval ak aplikujúc ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania voči v spore plne neúspešnej žalovanej s tým, že v zmysle § 262 ods. CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, a odvolací súd preto v takejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

9. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanej, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaná), keď odvolací súd nevidel v predmetnej veci žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)